

aterega vzhodnem obrežju se ruske sile umirajo, da bi zbežale preko ožine, katera reže Oesel z otokom Monn. Naši torpedni čolni so v vodovje med Oesel in Dage pridili in so v opetovanih bojih ruske pomorske bojne sile v Moon-Sund nazaj potopili.

Prvi generalkvartirnojster Ludendorff.

Avstrijsko uradno poročilo od torka.

K.-B. Dunaj, 16. oktobra. Uradno se danes razglašča:

Italijansko bojišče. Na visoki planoti od Bainsizza-Sv. Duh izjalovili so se italijanski posamezni sunki. Na Montu San Gabriele je bilo delovanje sovražnih oddelkov v bojih z ročnimi granatami preprečeno.

Šef generalštaba.

Vsi trije otoki pri Rigi od Nemcev zavzeti.

Nemško uradno poročilo od torka.

K.-B. Berlin, 16. oktobra (W.-B.) Iz velikega glavnega stana se poroča:

Vzhodno bojišče. Pod poveljstvom generala v. K. K. von K. na Oeselu boreče se čete polastile so se včeraj popolnoma glavnega dela otoka. Na polotoku Sworbe so se tam odrezane ruske čete še trdovratno branile. Težke obrežne baterije spravile so naše ladje do molka. Proti vzhodnem obrežju bil je sovražnik tako ljuto potisnjen, da so se zamogli le deli njegovih čet na ožini proti Moonu rešiti. Pri bojih za mostičje od Orri-sara na vzhodnem robu od Oesel pomagale so od severa sem uspešno nemške pomorske bojne sile. Doslej se je našelo več kot 2400 vjetih. Razpršene čete bodo to število še povečale. 30 topov, 21 strojnih pušk, nekaj letal in mnogo vozov padlo je doslej v roke naših čet, ki so pod izbornim učinkom pod poveljstvom viceadmirala Schmidta stoječih delov mornarice bistveni del svoje naloge v 4 dneh izvršile. V morskem zalivu Rige smo zasedli otoko Runne in Abre. Pri drugih frontah na vzhodu nobeni posebni dogodki.

Makedonska fronta. V dolini Strume prepustili so Bolgari Angležem nekaj vasi.

Prvi generalkvartirnojster Ludendorff.

Vojna na morju.

Podmorski čolni v Srednjem morju.

W.-B. Berlin, 10. oktobra. V vseh delih Srednjega morja prizadeli so naši podmorski čolni sovražnemu morskemu prometu zopet težke izgube. 12 parnikov in 33 ladij na jadre s skupno 46.000 brutto-register-tonami se je vkljub že močno znižanemu morskemu prometu zopet potopilo.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Novi uspehi podmorskih čolnov.

W.-B. Berlin, 13. oktobra. Delovanje nemških podmorskih čolnov v Atlantskem oceanu vodilo je zopet do uničenja cele vrste parnikov in jadernic s posebno vrednim tovorom. Med potopljenimi ladjami so se nahajali oboroženi francoski parnik „Dinorah“ s 6750 tonami premoga, ki je bil sestreljen sredi iz spremstva, nadalje francoski parnik „Italie“ z živili in vinom v Bordeaux, francoska ladja na jadre „Europe“ s 4000 do 5000 tonami pšenice v Bordeaux in oborožena francoska velika barka „Preseverence“ s 4000 tonami salpetra v Saint Nazaire. Tudi se je uničilo neko angleško stražno ladjo.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Potopljeno!

W.-B. Berlin, 13. oktobra. V Atlantskem oceanu in v Severnem morju so nemški

podmorski čolni zopet 3 parnike in 3 jadernice potopili.

21.000 ton potopljeno!

W.-B. Berlin, 13. oktobra. Novi uspehi podmorskih čolnov v zatvornem okolišu okr g Anglije: 21.000 brutto-register-ton. Med potopljenimi ladjami nahajala sta se dva globoko naložena parnika s premogom, nadalje en angleški parnik in ena ladja na jadre, ki je imela 3000 sodov olja za mazanje masin na krovu. Na zapadnem izhodu Kanala se je poleg tega francosko jadernico „Moiseau“ z artiljerijskim ognjem težko poškodovalo.

Šef admiralnega štaba mornarice.

15.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 14. oktobra. Vsled delovanja naših podmorskih čolnov na severnem bojišču se je zopet 15.000 brutto-register-ton potopilo.

Obstreljevanje ruskega pristana.

K.-B. Dunaj, 14. oktobra. Ruski generalštab poroča od Črnega morja: Dne 12. oktobra obstreljeval je neki sovražni (nemški) podmorski čoln pristan od Tuapse (na vzhodnem obrežju Črnega morja); oddal je okroglo 20 strelov. Izginil je hitro, ko so naše baterije pričele streljati.

Upor na ruski bojni ladji „Petropawlowsk“.

K.-B. Stockholm, 13. oktobra. Po tu došlih finskih listih so mornarji 4 oficirje v Sweaurobu ležečega bojnega parnika „Petropawlowsk“ ustrelili in mnogo drugih oficirjev zaprli, da bi si zajamčili prostost od kazni.

Več kot 7000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 16. oktobra. V zatvornem okolišu okrog Anglije se je zopet celo vrsto parnikov in ladij na jadre od naših podmorskih čolnov uničilo. Med potopljenimi ladjami se nahaja en parnik od več kot 7000 ton, ki se ga je dobilo na poti od Anglije-Le Havre in ki je bil brzkone z municijo naložen.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Politični utrinki.

„Kšeft“ in slovenska „narodnost“.

„Gr. T.“ poroča: Dne 4. t. m. je deželni glavar kranjski dr. Šusteršič pri finančnem in železniškemu ministru govoril glede podjetja železniških zgradb Lončarič. Ta firma se namreč pritožuje, da je pri zgradbi železniške proge Knin-Pribudič v Dalmaciji in železniške proge Rudolfovo-deželna meja izgubila 1 in pol milijona kron. Dr. Šusteršič se sedaj hudo trudi, da bi to svoto firmi pridobil, ker vendar ne gre, da bi tako podjetje med vojno toliko izgubilo. Pri celi zadevi se gre namreč tudi za interese (prvaške) „Ljudske posojilnice“. Ali nastop dra. Šusteršiča je zadel na težave, ker vlada na možnost tako velike izgube z ozirom na proračunjene troške ne veruje. „Gr. T.“ pravi k temu še: Tako delajo prvaška podjetja: najprve konkurirajo z drugimi podjetniki vsled nizkih cen, potem pa zahtevajo od vlade baje izglubljeni dobiček nazaj. Isti manever napravil je sicer svoj čas tudi stavbeni podjetnik Supančič, ki je bil prevzel neko delno progo taversko-karavanske železnice in si je znal zato od vlade znatno naknadno plačilo pridobiti. — Mi pa pristavimo tej zanimivi vesti sledeče: Kapitalisti so v tej vojni gotovo dovolj zaslužili in lahkoverno vlado dovolj osleparili. Ako je eden ali drugi kaj izgubil ali se „zašpekuliral“, je to njegova stvar. Država, ki obstoji vendar iz davkoplačevalcev, nima prav nobenega vzroka, brigati se za špekulantovske „nezgode“. Skandalozno pa je, ako se javni funkcionar, kakor je to deželni glavar kranjski, briga za špekulantovske zadeve kapitalistov ter jih skuša s svojim

političnim vplivom „v red“ spraviti. Kaj takega zamore pač le en dr. Šusteršič storiti, o katerem so slovenski listi svoj čas pisali, da ima „ožlindrane“ roke. Ta „dr. Žlindra“ — citiramo zopet slovenske liste! — hoče torej kot deželni glavar kranjski nekemu zašpekuliranemu kranjskemu kapitalistu 1 in pol milijona kron „rešiti“, kateri denar pa bi morali davkoplačevalci poravnati. In ta človek je — deželni glavar. Ni čuda, da se je upal ta deželni glavar kranjski svojo vlogo še naprej igrati, ko se mu je znano „žlindro“ očitalo in sodnijsko dokazalo, ko se mu je v „Tagesposti“ in drugih listih naravnost neverjetne stvari očitalo in dokazalo, — ni čuda, kajti ta človek se piše Šusteršič! In ob grobu „največjega Jugoslovana“ dra. Kreka si je upal ta dr. Šusteršič usta odpreti in mrtvega nasprotnika „hvaliti“, kakor da bi dal osel mrtvemu levu brco... Vbogo slovensko ljudstvo, ako te bodo vodili Šusteršiči!

Srbska vlada in srbski morilci.

Kakor znano, je bil neposredni vzrok te grozovite vojne sramotni umor naše bivše prestolonasledniške dvojice v Sarajevu. O tej stvari piše zdaj „Wiener politische Korrespondenz“: „Srbska vlada odklanja v svojem listu „La Serbie“ vsako zvezo s srbskimi atentatorji. Temu nasproti pribijemo, da so „Srbske Novine“ od 3. oktobra 1917 srbske morilce slavile kot edine in prave srbske revolucionarje, o katerih činih se bode v poznejših časih še cele knjige pisalo“. — Tisti navadni morilci, ki so našo prestolonasledniško dvojico zverinsko umorili, so torej nekaki „junaki“ jugoslovanske misli. Srbska vlada, ki živi nekje v inozemstvu od francosko-angleških „trinkgeldov“, se jih skuša sicer otrestiti. Ali „gliha vkup štriha“. Umor v Sarajevu in „jugoslovanstvo“ imata en vir in eno idejo!

„Pod habsburškim žezlom“.

Naši „Jugoslovani“ pišejo vedno, da hočejo združenje Srbov, Hrvatov in Slovencev „pod habsburškim žezlom“. Ali pravi mogotci tega nesrečnega gibanja skušajo s tem le javnost slepiti. Ob priliki pogodbe na Korfu piše n. p. glasilo „jugoslovanske“ stranke „La Serbie“ dobesedno: „Princ-vladar sprejel je delegacijo jugoslovanskega odbora pod vodstvom voditelja dra. A. Trumbiča v avdijenci. Delegacija izročila je princu umetno delo velikega jugoslovanskega umetnika Ivana Mestrovich. Dr. Trumbič držal je na princa sledeči govor: „Prosimo Vašo Visokost, da sprejmete to ponižno darilo in je shranite kot dokaz nespremenljive volje celega (?) jugoslovanskega naroda, da bode po tej vojni oproščen vsake tuje vlade in da bode zamogel nekega dne pozdraviti Vašo kraljevisko Visokost kot kralja vseh Hrvatov, Slovencev in Srbov“. Princ (srbski princ! op. ur.) pa je odgovoril: Sprejem rad ta novi dokaz udanosti kot simbol združenja vseh Hrvatov, Slovencev in Srbov, ki ga je naš narodni umetnik tako krasno v tem delu izrazil. Sem jako srečen, da vas vidim sodelovati s kraljevo (srbsko) vlado na velikem delu osvoboditve in združenja“. — Tako piše „jugoslovansko“ glasilo „La Serbie“. Zakaj torej lažejo naši „jugoslovanski“ hujskači, da se hočejo „združiti“ edino „pod žezlom habsburške dinastije“. To je le pesek v oči! To je le farizejstvo! Najprve hočejo razbiti štajersko in korosko kronovino, potem Avstrijo, na katere razvalinah bi radi uresničili „jugoslovansko“ državo s srbskim kraljem. To je resnica!

Dr. Verstovšek pobija uradnike.

Mi gotovo ne zagovarjamo uradnikov, ki zanemarjajo svojo dolžnost. Nasprotno, — mi smo zato, da se take uradnike najstrožje za ušesa prime. Ali znameniti poslanec dr. Verstovšek je kot e. k. profesor sam državni uradnik, ki živi od davkov. In ravno ta mož se upa kot uradnik svoje lastne tovariše napadati in v državni zbornici blatiti. Mož

je staval zadnjič na notranjega ministra glede uradnikov strupeno vprašanje, v katerih napada uradnike, češ da zamujajo svojo dolžnost itd. Prav gotovo je, da zdaj v vojni uradniki ne morejo svojih poslov tako hitro izvršiti, kakor v mirnem času. Preobloženi so z delom, premalo jih je in preveč zasebnih skrbi imajo tudi. C. k. minister pa je vprašanje dra. Verstovška tudi razkrinkal kot poskus hujskanja; povedal je namreč, da v zadnjih letih ni prišlo iz štajerske nobeno pomembno število pritožb. S tem je c. k. minister priznal, da uradniki po možnosti svojo dolžnost izpolnjujejo, na vsak način boljše, nego dr. Verstovšek, ki je od države plačan, obenem pa politikuje brzkone tudi proti dobremu plačilu na vse mogoče načine! Sicer pa je Verstovšek itak znan; najbolje ga je svoj čas označil slovenski pisatelj Vekoslav Spindler; pred kratkim pa mu je nemški poslanec Marckhl tudi očital, da krade čast in Verstovšek, ta znani Verstovšek je doslej držal jezik za zobmi. To je pač Verstovšek, navadni „Verstovšek“, in — „po celem svetu je znan“ ...

„Jugoslovani“ in srbski morilski kralj.

Vedno smo bili prepričani, da stoji srbski kralj z vsemi svojimi morilci za danes tako glasno proglašanim „jugoslovanskim“ gibanjem. Dokaz temu je sledeča vest, ki jo posnemamo iz ljubljanskega „Slovenskega naroda“:

Pismo srbskega kralja Petra dr. Trumbiču. Pariški „Temps“ javlja, da je srbski kralj Peter poslal predsedniku jugoslovanskega kluba dr. Trumbiču nastopno pismo: „Obzalejum, da mi zdravstveno stanje ne dopušča sprejeti Vas in Vaše tovariše. Sledim delu „Jugoslovanskega kluba“, kateremu ste Vi predsednik, kar Vam morem za ono, kar se je doslej zgodilo, izraziti svojo zahvalo. Jaz pripadam že preteklosti, zato izročam svojemu sinu, da do kraja izvede tako lepo zapričeto delo ujedinjenja vseh Srbov, Hrvatov in Slovencev. Nadejam se, da Vi kakor Vaši tovariši bodo pomagali mojemu sinu pri tem velikem poslu.“

To pismo je pač najboljši dokaz, da je „jugoslovansko“ gibanje navadni plod srbske in velesrbske hujskarije.

Pogreb — politična demonstracija!

Poročali smo v zadnji številki — in gotovo ne v tonu sovraštva — o smrti slovenskega voditelja duhovnika dr. Kreka. Pokojnik je bil mož, vreden poštene besede pri prijatelju in sovražniku, vreden spoštovanja v življenju in smrti. Netaktno, grdo in sramotno bi bilo, ako bi mi kot nekdanji politični nasprotniki dra. Kreka na njegovo svežo gomilo pljuvali. Ali ravno tako netaktno, grdo in sramotno je, da se mrliča dra. Kreka zlorablja v politične namene, izkorišča v svrhe vseslovanske gonje. Dr. Krek je umrl in z njim ni umrl le politik, marveč tudi človek in v tem slučaju tudi duhovnik. Zato smo bili naravnost razočarani, da se je ob priliki tega duhovnika vedoma ali nevedoma pozabilo na veličanstvo smrti in se je pogreb s teatralnim pompom zlorabljalo v svrhu agitacije za neko sanjarsko, v bistvu protiv avstrijsko politiko. Pogreb vendar ni „teater“, ni „shod“ ljubljanskih „cigaretic“, — pogreb je slovo od mrliča, ki ga je večna usoda ločila od prijateljev in nasprotnikov. Skromni, navadni vojaki na bojišču pokopavajo svoje mrtve sovražnike z ednako častjo, kakor lastne tovariše; priznavajo veličanstvo smrti, ne zlorabljajo njih mrličev v namene svoje stvari. Na svežem grobu dra. Kreka pa je govoril dr. Tone Korošec politični govor, govor za „jugoslovanstvo“, zaradi katerega bi se pred kratkim časom imel opraviti s kazensko sodnijo. Odprti grob je bil Korošcu oder za politično hujskarijo! In v ednakem zmislu sta imela agitatorične govore ob gomili Kreka neki Čeh in neki Hrvat. To je pač žalostno, — žalostno za navadnega človeka, še bolj za-

lostno pa za katoliške duhovnike. In tako je postala iz pogreba tega „največjega Slovenca“ dra. Kreka namesto tragedije navadna politična — komedija. Pričela se je ta komedija — vbogi dr. Krek se mora sam najti v grobu obrniti — s krokodilskimi solzami pošternjaka dra. Šuštersiča, ki je kot deželni glavar imel pogum, govoriti sladke besede nad še toplim truplom svojega največjega nasprotnika Kreka. Končala se je ta komedija z govorom gostobesednega mariborskega kaplana dra. Korošca, ki ni prevzel dedščine Kreka „za slovensko ljudstvo“, marveč le za svojo osebito. Mrtvi dr. Krek ni in ni zaslužil te komedije ...

Zagotovitev krušnega ploda s setvijo zmesnega žita.

Dasi so letošnji žitni pridelki boljši nego pridelki obeh pretečenih vojnih let, vendar so v primerju z letino zadnjih mirovnih let precej zaostali in vsled vojnih razmer moramo računati v bližnjih letih še z manjšim kmetijskim proizvajanjem. Treba bo tedaj vporabljati vsa sredstva, da se zvišajo pridelki, tudi taka, ki so se v mirovni dobi z ozirom na tržne razmere manj vpoštevala, nego nujno zahtevajo današnje razmere.

Sredstvo za zvišanje zrnja je sejanje zmesnega žita, ki obstoji iz zmesi raznih vrst istega ploda ali iz zmesi raznih žitnih vrst ali iz mešanice sočivja z žitom. Po istodobni žetvi belih raznih plodov se razlikuje zmesna setev od podsetve. Da se spozna prednost zmesne setve, treba je skrbno obdelovati, ker se le na ta način zemlja popolnoma izrabljuje. Da se zemlja z zmesno setvijo boljše izkoristi nego s čisto setvijo, se zvečne izvaja iz opazovanja, da se pri slednji koreninice tudi gosto sejane žita ne križajo tako kakor pri rastlinah nesorodnih vrst. Ker posamezne rastline zmesi rabijo različne redline snovi iz zemlje in se nekako medsebojno ščitijo, uspevajo boljše in rastejo enakomerneje, pa tudi zrnje je boljše kakovosti in donosi so večji nego pri čisti setvi. In baš to je neprecenljive vrednosti, zlasti v sedanji hudi dobi, ko je obilnice domače proizvajanje tako silno potrebno. Ker večji pridelki zmesne setve zemljo bolj izčrpajo, morajo se nadomestiti zemeljske redline snovi z boljšim gnojenjem in zlasti je treba skrbeti, da je v suhih legah dosti vlage. Najčešče se seje pšenica z ržjo kot tako imenovana soržica, ki je na Luksenburskem skoraj edini krušni plod. Seje se lahko s strojem ali z roko; in prvi način zlasti po njivah, kjer zraste mnogo pleveli, ker se poleg drugih prednosti strojnega sejanja tudi lahko okopava. Zmesno razmerje obeh plodov je zelo različno, vsekakor je velike važnosti, da se pravo zadene. Vzame se $\frac{4}{5}$ — $\frac{3}{4}$ pšenice in $\frac{1}{5}$ — $\frac{1}{4}$ rži in sicer čim težja je zemlja tem več pšenice in čim lažja tem več rži. Najboljša zemlja za soržico je srednje težka zemlja. Žanje se, ko rž dozori, ne da bi se oziralo na zrelost pšenice. Ne sme se pa morda zgodno zoreča rž s pozno zorečo pšenico sejati. Znamenita so v „Deutsche landw. Presse“ od Ed. Meyerja priobčena poročila o sejanju soržice v Turingiji (Thüringen), kjer se prideluje že več let soržica na obširnih zemljiščih in se pridelala na slabi zemlji v neugodnih podnebnih razmerah 30 do 40 q na 1 ha. Pri tem se je opazovalo, da se boljše razvijata obe vrsti žita v zmesi in sicer glede na zrnje kakor tudi na slamo in da pšenica in rž vsled medsebojnega prilagodenja istodobno zorita. Enako so izkusili na Južnem Ogrskem, kjer se tudi seje soržica v večjem obsegu. Donosi zmesne setve so tudi tam večji in enakomernejši nego pri čisti pšenici, ki zelo različno obrodí. Pšenica in rž zorita skoraj v istem času in v sneljivih letih se je opazovalo, da se snet pšenice v soržici manj loteva nego pri čisti setvi, kar se da razlagati s tem, da je višje rastoča rž nekaka zaščita za pšenico.

Rž se tudi pogosto meša s sočivjem (z lečo, grahom in grašico), katero v zavejtu rži varneje prezimi, nego samo in povrh tega zboljša krmno vrednost slame. V krajih s hudo zimo se meša sočivje z jaro ržjo. Grah, ki v peščeni zemlji ne uspeva dobro, se poseje do ene tretine pomešan z jaro ržjo. Ječmen in oves se posejeta zmešana le tam, kjer ni velike razlike v razvoju; v obče se najde ta zmes le redkoma, ker je kot krušni plod manj vredna, nasprotno je pa izvrstno krmilo za konje, svinje in perutnino. Redkeje zmesi so ječmen in jara rž, leča-ječmen, grah-ječmen in grašica-ječmen. Oves se poseje pri mešanju največje sočivju (grašici, grahu). Za sedaj je zmes pšenice in rži največje važnosti, ker se dobi iz nje dobra kuhala moka in izborna krušna moka, ki daje lep in okusen kruh. Ker je krušni plod najpotrebnejši, moramo tudi oni plod, ki nam daje od drugega najboljše, dostojno čislati, brez ozira na to, da je soržica vsled svoje različne sestave pri mlinarjih nepriljubljena in da je le malo mlinov, ki so vrenjeni za nje zmletje.

Menda sprožijo te vrste nekaj poskusov s soržico in napotijo za pospeševanje kmetijskega proizvajanja osnovana mesta, da se poseje še to jesen kolikor največ mogoče mnogo ploščin s soržico. Določí pa se naj za ta pridelok prevzemna cena, za katero je merodajna množina primešane pšenice in ki primerno presega ceno rži.

Fr. Kunze.
(«Gosp. Glasnik».)

Izpred sodišča.

Sleparija pri naborih.

Budimpešta, 11. oktobra. V spomladni pečala se je dobro organizirana zločinska tolpa s tem, da je pošiljala namesto zdravih oseb pohabljenih k vojaškim prebiranjem. Začetkoma so ti zločinci za svoje delo prav lepe svote dobivali. Prebiralne komisije pa so prav kmalu izpoznale to sleparijo. Vsled tega so prišli pred sodišče zaradi zločina zoper vojno moč in ponarejanja javnih dokumentov sledeči judovski pošteni: katehet Martin Rubin, trgovski pomočnik Franc Stern, kramar Samuel Österreicher, izdelovalec mila Samuel Libaitsch, branjevec Martin Perl, odvetnik dr. Moric Ligeti, trgovec Ozij Krebs, krošnjar Izidor Lebovitz in trgovec Herš Wolf Mittmann. Vsi obtoženci razven odvetnika dra. Ligeti so bili krivim spoznani. Rubin je bil obsojen na eno leto ječe, ostali pa vsak na 8 mesecev ječe.

Bivši župan v Reki veleizdajalec.

Budimpešta, 12. oktobra. Tukajšni sodni dvor obravnaval je danes glede prošnje, tikoče se zaplembe premoženja bivšega reškega župana Zanella. Ta je namreč od ruske fronte k Rusom dezertiral in se po izbruhu vojne v Italijo podal, od koder je veliko število pisem v Reko poslal. Iz teh pisem, kakor iz njegovih svoj čas v italijanskih listih objavljenih člankov se je dognalo, da je ta čedni bivši župan v Reki kriv veleizdaje. Vsled tega je sodni dvor odredil zaplembo njegovega premoženja. Pač lepe razmere so vladale svoj čas med avstrijskimi Italijani!

Vseslovanski izdajalci pri naših sovražnikih.

Od cesarske vlade dokazana lažljivost „Straže“ in „Slov. Gospodarja“.

Na podlagi ruskega uradnega poročila smo poročali svoj čas, da se je borila na vzhodni fronti proti avstrijskim vojakom neka „češko-slovaška“ brigada, ki obstoja iz avstrijskih dezertarjev in krivoprišernih vojnih vjetnikov. Prvaški listi so to našo trditev ednostavno tajili. Rekli so, da obstoja dotična ruska brigada iz v Rusiji naseljenih Čehov. Bivši cesarski minister Georgi je očitno povedal, da to ni res in da imamo mi prav. Prvaški listi so ministra zato opsovali ...

In vendar smo imeli mi prav! Evo dokaz:

Med eno zadnjih sej avstrijske državne zbornice se je interpelacije o zadržanju c. in k. 19. infanterijske četine brigade pri Zborowu in o nastopanju neke pod ruskimi zastavami se boreče „češko-slovaške“ brigade vložilo. Kakor čujemo, se je na ta vprašanja na podlagi informacij od strani armadnega nadpoveljstva od avstrijskega ministra za deželno brambo pisмено odgovorilo. V tem odgovoru pravi minister: Natančna preiskava je dognala, da so se čete 19. infanterijske divizije, zlasti bosno-hercegovski inf. regiment št. 1, bataljon poljskih lovcev št. 5 in artiljerija pri Zborowu popolnoma dobro borile in da so prišle iz bitke s čistim častnim ščitom. Le mali delki dveh inf. regimentov niso bili dovolj odporni. 19. inf. brigada se nahaja prejkot-slej pred fronto. Glede pri označbi bojev pri Zborowu večkrat omenjene udeležbe t. zv. „češko-slovaške“ brigade na ruski strani, naznanja minister, da obstoja taka zveza v resnici in da se je prvič v spomladni 1916 dognala. Žalibog je ta zveza v znatnih delih iz vojnih vjetnikov naše armade sestavljena. Rusko vojno vodstvo zapeljuje namreč naše vojne vjetnike z vsemi sredstvi do preloma zvestobe. Slabost in po brezvestnih agitatorjih nahujskani elementi našli so se pri izdajstvu na zapričenih dolžnostih, pri izdajstvu na cesarju in domovini.